

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ฟังธรรมเพื่อเตือนใจ สิ่งทีฟังธรรม สิ่งทีไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งทีได้ยินได้ฟัง ฟังทุกวันเลย ฟังทุกวันก็ตอกย้ำ ตอกย้ำนะ เวลาฟังธรรมนี้ถ้าเป็นธรรมะ คำทีพินๆ คำทีเราได้ยินทุกวัน แต่ถ้าจิตใจเราเปิดกว้างขนลุกเลยนะ ขนลุกสะเทือนใจเลยนะ ถ้าธรรมสะเทือนใจเรานั้นละมันทำให้เราได้สำนึก ถ้ามีสำนึกปีนี้คนเรามีสติ เห็นไหม

คนเราเกิดจากธรรมชาติ ทุกอย่างเป็นธรรมะ ธรรมะเป็นธรรมชาติ เขาว่ากันอย่างนั้น ทีนี้ธรรมชาติกำลังแปรปรวนมาก แต่! แต่คุณะคนดำรงชีวิตโดยอยู่กับธรรมชาติ เวลาไปอยู่ในป่า ในเขา คนทีหาของป่า เขาหาของป่าเขาดำรงชีวิตของเขาได้ เขาหาของป่าตามฤดูกาลของเขา เขารู้ว่าในป่าพื้นพินนั้นมันจะมีพวกผลิตผลในป่าอย่างไร

เขาหาของป่าของเขาตามฤดูกาล ถ้าฤดูกาลมันสมควรของมัน สมดุลของมันเห็นมันก็ออกเห็นดอก พวกผักหวานออก อะไรออก เขาหาดำรงชีวิตของเขาอยู่ในป่า เห็นไหม นี้อาชีพของเขาเขาดำรงชีวิตของเขาได้ แต่! แต่เวลาเราจะดำรงชีวิตของเราในหัวใจ ถ้าในใจของเราเวลาฤดูกาลมันเปลี่ยนแปลงไป ฤดูกาลเปลี่ยนแปลงไป ความเห็นมันเปลี่ยนแปลงไป แต่ละฤดูกาลมันก็ไม่เหมือนกัน ความไม่เหมือนกันเพราะอะไร? เพราะฤดูกาลมันจะทำให้ปรับระดับสมดุลของธรรมชาติ

จิตใจของเรา เวลาความโลภ ความโกรธ ความหลง มันไม่สมดุล เห็นไหม ความไม่สมดุลในหัวใจของเราก็เป็นเรื่องหนึ่งนะ แล้วถ้าเราถือพรหมจรรย์ เราอยู่ของเรานะ ชีวิตเราถือเนกขัมมะถือพรหมจรรย์ ชีวิตของเราอยู่ของเราคนเดียว นีเราอยู่ของเราคนเดียวนะ เราอยู่ในสังคม แต่อยู่คนเดียวเราต้องรักษาชีวิตของเราไป แล้วประสบการณ์ชีวิตมันก็แตกต่างกันไป

ใครมีครอบครัว ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ แม่ ลูก หลาน นีวุฒิกาวะของใจมันแตกต่างกันไป คุยกันไม่ค่อยรู้เรื่อง เวลาเด็กมันก็วุฒิกาวะของเด็ก ความเห็นของเขา วัยรุ่นอารมณ์มันจะรุนแรงมาก เวลาคนทำหน้าที่การงานขึ้นมาแล้ว เขาต้องสื่อสารกับสังคม ต้องอยู่ในสังคม เขาต้องปรับตัวของ

เขาเข้าสังคม ผู้เฒ่าผู้แก่หมดวัยทำงานแล้ว เห็นไหม นี่ความรู้ความแตกต่างกัน นี่พูดถึงใน
ครอบครัวของเรานั้นมีความเห็นก็แตกต่างกัน

ในหัวใจเรา ประสบการณ์ของการภาวนานะ ถ้าจิตใจมันเริ่มสงบขึ้นมา มันไม่สงบจริงมัน
ก็ยังเร่ร้อน พอความเร่ร้อนขึ้นมา นี่เวลาลมพายุมันมา เห็นไหม คุณมันกวาดทุกๆ อย่างที่ขวางหน้า
มัน เวลาเราจะมาประพฤติปฏิบัติ เราจะยับยั้งมัน จิตใจมันเร่ร้อน พอเร่ร้อนมันก็หาเหตุหาผลของ
มัน หาเหตุหาผลของมันขึ้นมาเนะ นี่ไอนั้นจะเป็นอย่างนั้น ไอนี้จะเป็นอย่างนี้ ดังเลสงสัยไปหมด
เลย ทำสิ่งใดก็ไม่ประสบความสำเร็จ

เวลาพายุมันกวาดไปแล้ว สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ที่เขาอุตสาหกรรมสร้างกันมา นี่มันกวาดไปราบ
เป็นหน้ากลองเลย เวลาเราอยากจะทำภาวนาของเรา เราก็ตั้งใจของเรา เห็นไหม นุ่นก็ดี นี่ก็ดี นั่นก็
ขัดแย้ง หัวใจมันดังเลสงสัยไปหมดเลย เวลาอารมณ์มันผ่านพ้นไป โลกนี้ราบหมด หัวใจราบไม่มี
สิ่งใด ไม่มีสิ่งใดคือไม่มีอะไรตกค้างในหัวใจเลย มันก็แห้งแล้งใจ แต่ถ้าเราหลับ เวลาพายุอารมณ์
ความรู้สึกที่มันรุนแรง เราดังเลสงสัยไปหมดเลย

เราพยายามฝืน เราตั้งสติของเรา หลวงตาท่านพูดบ่อยนะ สติ เห็นไหม “ฝ่ามือสามารถกั้น
คลื่นของทะเลได้” คลื่นของทะเล คุณทะเลมันบ้ามันรุนแรงขนาดไหน? สตินี้ เราเห็นว่าสติเป็น
ของเล็กน้อย สตินี้ คุณเหมือนฝ่ามือมันจะกั้นคลื่นได้อย่างไร? คลื่นเวลามันมา ๓ เมตร ๔ เมตร
แล้วฝ่ามือเราจะปิดไว้ได้อย่างไร?

นี่ความเปรียบเทียบให้เห็น นี่ฝ่ามือ เห็นไหม มันมีสติยับยั้งมัน ยับยั้งมัน มันก็ตั้งตัวของ
มันขึ้นมา ถ้าตั้งตัวของมัน จิตใจมันมีหลักมีเกณฑ์ของมันขึ้นมา พายุก็รุนแรง เราก็ต้องขัดขึ้น ต้อง
ต่อสู้มัน แต่เวลาทะเลสมันยุมันแห้ง การภาวนามันต้องมีความสุข มีความสงบระงับ เราไปฝืนมัน
อย่างนี้มันเป็นความทุกข์ มันเป็นความไม่จริงไม่จัง

นี่กว่าจะว่ามันจะสุข มันจะสงบระงับมันต้องมีสิ่งใดยับยั้งมันก่อน สิ่งใดยับยั้ง เห็นไหม คุณ
ติโสคาปัตติมรรค สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรค อรหัตตมรรค มันก็แตกต่างกัน เวลาโสคาปัตติ
มรรค ลื่นสุดกระบวนการของมันแล้ว มรรคหยาบหม่อมรรคละเอียด ถ้าโสคาปัตติมรรค เวลา
ลื่นสุดกระบวนการโสคาปัตติมรรค สกิทาคามิมรรคมันไม่เกิดขึ้น เราจะไม่เจริญก้าวหน้าไปเลย
เราก็หมუნเวียนอยู่ในผลที่เราเคยได้นั้นแหละ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเรามีสติปัญญาของเรา เราว่าสติปัญญาของเรามันเป็นปัญญาๆ เราไม่กล้ายับยั้งสิ่งใดเลย เราว่าปัญญาอย่างนี้ ปัญญาอย่างนี้.. ปัญญาของกิเลสใจ นั่นเป็นอย่างนี้ นี่เป็นอย่างนี้ นี่เป็นอย่างนั้น ลังเลสงสัยไปหมดเลย แต่ถ้ามันยับยั้งของมันนะ ตอนนี้อาจไม่ต้องการความลังเลสงสัย สิ่งที่ว่าเราเป็นปัญญาๆ มันเป็นเรื่องใจ เป็นตัวโน้มนำมันคิดสิ่งใดก็แล้วแต่จิตใจมันก็พะวักพะวนไปกับสิ่งนั้น เราก็อาจเป็นปัญญาๆ นะ

ปัญญาอย่างนี้มันทำให้เราฟุ้งซ่าน ปัญญาอย่างนี้มันโน้มนำให้จิตใจเราส่งออก เห็นไหม เราไม่ต้องการมัน เราไม่ต้องการ เราต้องการคำบริกรรมหลายๆ เราต้องการสิ่งที่ยับยั้งมัน เราต้องการสติ สติที่กำหนดพุทโทษต่างๆ ขึ้นมายับยั้งกับพายุอันนั้น มันพายุเริ่มอ่อนแรงลง อ่อนแรงลงนี้ฝ่ามือเราจะเด่นชัดขึ้น สติของเราจะเด่นชัดขึ้น ปัญญาเราจะเด่นชัดขึ้น มันจะเห็นประโยชน์ใจ

ไม่ใช่ว่าเริ่มต้นจะตั้งใจก็ว่าอันนี้ก็เป็นทุกข์ อันนั้นก็เป็นอย่างนี้ ปฏิบัติมันต้องมีความสุข ความสุขมันก็นอนจมอยู่กับหัวใจ ไม่ต้องทำอะไรเลย ลมมากก็ราบไปกับมัน สิ่งใดมาเราก็ยอมจำนนไปกับมัน เห็นไหม เราไม่ได้ยอมจำนนไปกับเขาจะ เราจะต้องฝืน คนพอฝืนได้ พอฝืนชนะได้หนหนึ่งมันจะเห็นเลยนะ พายุคราวนี้ก็พัดไปแล้วหนหนึ่ง เดี่ยวพายุลูกใหม่ก็มาอีก เดี่ยวมันก็มาอีก เราก็อาจสร้างตัวของเรา พายุมันมา คราวนี้เรามีที่หลบ เรามีที่กำบังของเรา

พายุมามันก็หอบน้ำมา หอบดินโคลนมา ดินเลนมา มันเป็นปุ๋ย เป็นสิ่งต่างๆ จะให้พืชพันธุ์ของเราเจริญงอกงาม นี่เวลาพายุมามันก็เห็นนะ แต่ถ้ามันไม่มีสติปัญญานะ เวลาพายุมานะ มันกวาดไปเราก็อาจเสียใจนั่งคอตกนะ แต่ถ้ามีสติปัญญาพายุมันพัดมานะ มันเหลืออะไรไว้? มันเหลือสิ่งใดไว้? มันตกค้างสิ่งใดไว้ เห็นไหม

พอมีสติ มีปัญญานะ มันจะเห็นคุณเห็นโทษของมัน ถ้าไม่มีสติปัญญานะมันเห็นแต่โทษ เห็นแต่ความล้มลุกคลุกคลาน เวลาเราล้มลุกคลุกคลานมีแต่ความเสียใจ มีแต่ความเศร้าใจทั้งนั้นเลย แต่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เห็นไหม มันพุดมามันก็เป็นธรรมดา

ไฟ! ไฟ เห็นไหม เวลาเขาใช้แสงสว่าง เขาใช้ความอบอุ่น เขาใช้ทุกอย่าง เวลานั้นเขาตัดไฟทิ้งก่อนนะ ไฟมันชื้อตตายหมดเลยนะ ความคิดที่เป็นประโยชน์ มันทำให้จิตใจเรา มันทำให้เราเป็นคนดีขึ้นมา ความคิดที่เป็นโทษ ความคิดที่ทำลายเรา ความคิดเหมือนกัน เห็นไหม ไฟรู้จักใช้ ถ้าใช้ดีมันเป็นประโยชน์ ถ้าใช้ไม่ดีมันก็เผาบ้านเผาเรือนเรา

ความคิดเรานะ ถ้าเรามีสติปัญญา เห็นใหม่ มีสติปัญญาั้งคิดมันก่อน ยับยั้งมันก่อน แล้ว เวลาคิดขึ้นมาเนี่ยแยกมัน ดูแลมันๆ แล้วพอปัญญามันละเอียดเข้าๆ คำว่าละเอียดเข้า แต่บอกว่าโอ๊ย.. นี่ปัญญานะ เวลาละเอียด โอ๊ย.. มันลึกซึ้งๆ มันจะลึกซึ้งจนเราหยังคาดไม่ถึงเลยนะ เวลามันโศดา ปัตติมรรค สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรค อรหัตตมรรค มันจะลึกซึ้งจนเราหยังไม่ถึงเลย จนมหัศจรรย์

ถ้าไม่มหัศจรรย์นะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว นี่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารือสัตว์ขันธ์วันนะ ปรารถนามา เตรียมพร้อมมาทุกอย่าง เลย พอตัสรู้ขึ้นมาทอดธุระเลย “สอนเขาไม่ได้หรอก เขาไม่รู้ไม่ได้หรอก เขารู้กับเราไม่ได้หรอก” จนทอดธุระนะ นี่คูสิมันลึกซึ้งขนาดไหน?

แต่เวลาสอนก็ต้องสอนกันแบบนี้ สอนสิ่งเปรียบเทียบ เห็นใหม่ เหมือนตุ๊กตาเลย แล้ว ตุ๊กตามันกินไม่ได้ ตุ๊กตาเขาเอาไว้ให้เด็กมันเล่น ตุ๊กตานี้ผู้ใหญ่เขาไม่เล่นหรอก แต่ไอ้ผู้ใหญ่โง่ยิ่ง กว่าตุ๊กตานั้นอีก ไม่รู้เรื่องสิ่งใดเลย แต่มันว่ามันรู้นะ มันรู้นะ แต่เปรียบเทียบขึ้นมา ตุ๊กตาที่เขา เอาไว้ให้เล่น ให้เพลิดเพลิน

จิต! จิตที่มันหลงไปกับสิ่งต่างๆ มันไม่รู้จักสิ่งใดเลยนะ ก็เอาสิ่งนี้เทียบเคียง อารมณ์ เห็น ใหม่ คุปัญญาอบรมสมาธิ ใช้ความคิดนี้ไล่ความคิดเข้าไป ถ้าบอกว่า เมื่อก็บอกว่าห้ามใช้ความคิด ความคิดมันเป็นตัวโน้มนำให้เราส่งออก แล้วเวลาใช้ปัญญาอบรมสมาธิให้ใช้ความคิดละ? ใช้ ความคิดถ้าเรามีสติ ใช้ความคิด เห็นใหม่ มันโน้มนำ มันส่งออก เราพิจารณาให้เห็นโทษของมัน พอเห็นโทษของมันมันก็ปล่อยนะ

คิดอย่างนี้ทุกข์ คิดอย่างนี้ยาก คิดก็ร้อยก็พันหนแล้ว ถ้าไม่คิด ไม่คิดเหลืออะไร? ไม่คิด เหลืออะไร? อ้าว.. มันเหลืออะไรละ? เหลือที่มันรับรู้ รับรู้เดี๋ยวก็คิดต่อ นี่ถ้ามันไล่เข้ามาเรื่อยๆ เพราะน้ำท่วมนะ เวลาเขากันเขื่อนมันกักเขาเขื่อนพังหมดเลย นี่ปัญญาอบรมสมาธิก็ความคิด ความคิดก็เหมือนกระแสน้ำนั่น แล้วเราใช้สติปัญญาไล่ด้อนมันเข้ามา พยายามสร้างเขื่อนนั่นกัก เก็บมันไว้ ถ้ากักเก็บไว้มันไม่กักเขา

ถ้าเราสร้างเขื่อนใหม่ๆ มันต้องกักเขาเขื่อนนั่นแหละ เรากันชะลอน้ำไว้ แต่ยังกันไม่ได้ แต่ เวลาเรากันได้ เรากักเก็บได้มันก็สั้น นี่มันสงบเล็กสงบน้อย สงบต่างๆ เราก็ใช้ปัญญาของเราเห็น

โทษของมัน เห็นเวลาน้ำมันไหล มันกัดเซาะสิ่งต่างๆ มันทำเขื่อนทำทุกอย่างพังทลายไปหมดเลย แต่ถ้าเราเห็นความรุนแรงของมัน เห็นไหม

อ้อ.. ความคิดอย่างนี้ แต่ก่อนความคิดเป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเรา ฟุ้งซ่านก็เป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเราหมดเลย แต่พอเรามายับยั้งเราเห็น น้ำล้นฝั่ง น้ำกัดเซาะ อืม.. เราก็คิดไม่ได้ในะ เราคิดแล้วก็ให้ความทุกข์ในะ เราคิดถึงสิ่งไม่เป็นประโยชน์เลยในะ เห็นไหม มันเห็นโทษของมัน พอเห็นโทษมันก็แยกแยะ แยกแยะปัญญาอบรมสมาธิ พอสมาธิมันดีขึ้น แล้วพอจิตมันสงบมา จิตเห็นอาการของจิต

จิตเห็นความคิดนะ นี่เราเป็นความคิด เราแยกแยะความคิด รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร มันโน้มนำจิตนี้ให้ไป เวลามันปล่อยวางขึ้นมา เห็นไหม รูป รส กลิ่น เสียง มันสักแต่ว่า นี่จิตก็เป็นจิต พอจิตเป็นจิต จิตเวลามันสงบพอสมควรแล้วมันจับของมันได้ พอจับของมันได้นี่จิตเห็นอาการของจิต มันก็เกิดปัญญาที่ว่าขณะที่เราใช้ปัญญา การใช้ปัญญา มันเป็นคราว เป็นกาล

เริ่มต้นต้องจิตสงบก่อน จิตสงบมันจะเป็นประโยชน์หมด ถ้าจิตไม่สงบนะ ถ้าความคิดเป็นเรา แล้วก็บอกว่านี่ปฏิบัติแล้วก็ได้อะไร.. การปฏิบัติถ้าไม่ได้อะไร ก็ปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพบกับพระอานนท์นะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจะปรินิพพาน คนไปกราบไหว้บูชาด้วยดอกไม้ รูป เทียนมหาศาลเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า

“อานนท์ เธอบอกเขาเถิด ปฏิบัติบูชาเราดีกว่า อย่าบูชาเราด้วยอามิสบูชาเลย”

อามิสบูชาคือดอกไม้ รูป เทียน สิ่งที่เป็นวัตถุ แต่ถ้าปฏิบัติบูชา เห็นไหม แล้วเราบอกเวลาปฏิบัติไม่ได้สิ่งใดเลย ไม่ได้สิ่งใดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนาตรงนี้นะ ปรารธนาให้เราปฏิบัติบูชา เพราะการที่ปฏิบัติบูชานี้ได้ฝึกหัดจิตใจของเรา

คนที่ได้ฝึกหัด ได้แข่งขัน คนๆ นั้นจะมีโอกาส คนที่ไม่ได้ฝึกหัดเราก็ดูเขาเล่นกีฬาไปทั้งหมด เราก็มีความสนุกสนานไปกับเขา เราก็เป็นเจ้าของทีมกีฬานั้น เราก็มีส่วนร่วมในกีฬานั้น เราก็ดีใจไปกับเขา ก็ดีใจไปกับเขาตลอดเลย แต่ไม่ได้ลงแข่งขันซักที แต่ถ้าเราปฏิบัติบูชาเราได้

แข่งขัน ธรรมกับกิเลสมันแข่งกันในหัวใจของเรา ถ้าธรรมกับกิเลสมันแข่งกันในหัวใจของเรา เห็นใหม่ เราได้แข่งได้ชนะ เรามีโอกาสนะ

การปฏิบัติบูชาเราได้ปฏิบัติ เราได้นั่งสมาธิ ได้ภาวนา มันจะได้หรือไม่ได้เราก็ดั่งแข่งขัน แพ้ก็ได้ลงสนาม แพ้ก็ได้ลง ถ้าจิตมันสงบขึ้นมาแล้วจิตจิต กรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน เราจะเห็นฐานที่ตั้งแห่งการงาน.. นี่เราทำกัน เราคิดไป คิดแล้วไปที่ไหนล่ะ? เห็นไหม ใจไม่ตกลง แผ่นดิน ใจไม่ตกลงในทะเล ความคิดตกลงที่ใจ กรรมดี กรรมชั่วตกลงที่ใจ นี่ตกลงที่ใจๆ แต่ไม่เคยเห็นใจ

แต่ถ้าใจมันสงบ เห็นไหม นี่กรรมฐาน สมถกรรมฐาน นี่สัมมาสมาธิ พอเห็นฐานที่ตั้ง นี้เราแข่งขันไปแข่งในสนาม เขามีสนามเขาถึงแข่งขันกัน อันนั้นเป็นตุ๊กตา เป็นการเปรียบเทียบ แต่ถ้าเราเจอสนามนะ ภาวสวะ ภพ ปฏิสนธิจิต นี่ตัวนี้ตัวมาเกิด แล้วตัวนี้เรามีสถานที่ สถานที่เจอตัวที่มาจาก เจอภาวสวะ เจอภพ เราจะได้เริ่มทำสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน งานจะเกิดขึ้น งานระหว่างกิเลสกับธรรมจะเกิดขึ้นบนหัวใจนี้ ถ้าหัวใจนี้ได้พิจารณา ได้แก้ไข นี่มันจะชำระ สะสาง

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “อานนท์ เธอบอกเขาเถิดให้ปฏิบัติบูชา เราเถิด อย่างบูชาด้วยอามิสเลย”

ถ้าเราปฏิบัติไปแล้ว เราจะจับพลัดจับผลูมันก็ได้กระทำ ทำแล้วได้ผลไม่ได้ผลมันก็เป็น จริต เป็นนิสัย เป็นแนวทางของจิตดวงนั้น เพื่อโอกาสของจิตดวงนั้น แต่ถ้าเราทำได้ผล ได้ผล เห็นใหม่ สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน แล้วได้เต็มด้วย แล้วชนะด้วย เห็นไหม มันจะเป็นประโยชน์กับเรา

นี่พูดถึงฟังธรรม! ฟังธรรม สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง แต่นี้ฟังทุกวัน พูดทุกวัน นี่สิ่งที่เคยได้ยินได้ฟังตอกย้ำนะ เออ.. วันนี้ฟังแล้วมันสดชื่น วันนี้ฟังแล้วมันจืดๆ โอ๊ย.. มันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา เพราะจิตใจเรามันไม่พร้อมใจ ถ้าเราปรับพื้นที่ดี หวานข้าวไปนะข้าวมันจะออกงาม ถ้าพื้นที่เต็มไปหมดป่ารกชัฏ เวลาหวานข้าวไป ข้าวมันก็ไปข้างอยู่บนใบหญ้า มันไม่ลงถึงพื้นดิน มันถึงออกเผลอขึ้นมาไม่ได้

ธรรม! ธรรมเวลาหว่านออกไป จิตใจใครได้เปิดรับ จิตใจใครได้ประโยชน์ นี่เมล็ดข้าวเรา
ลงสู่ดิน มีน้ำ มีอากาศ มันมีมันก็เจริญงอกงามของมัน นี่เวลาฟังธรรม เห็นไหม ธรรมมันเข้าถึงใจ
ของเรามันก็สะท้อนใจ วันนี้ข้าวมันตกบนหญ้า มันไม่เข้าถึงใจเลย จืดชืด น่ารำคาญ พุดทุกวัน..

นี่การแสดงฤทธิ์ที่สำคัญที่สุดคือบันลือสีหนาท บันลือสีหนาทคือราชสีห์มันคำราม ธรรม
ที่ออกมาจากหัวใจของครูบาอาจารย์นี้บันลือสีหนาท สิ่งนี้คือฤทธิ์ในธรรม ฤทธิ์ของธรรมคือการ
แสดงธรรม ฤทธิ์ที่เขาแสดงกันนั้นมันฤทธิ์ของโลก ฤทธิ์ของโลก เห็นไหม อภิญญาต่างๆ ฤทธิ์
ของโลก ฤทธิ์ของพลังงาน เดี่ยวนี้คอมพิวเตอร์ทำได้ทุกอย่าง ทำได้ดีกว่าด้วย แต่ถ้าฤทธิ์ของใจ
ฤทธิ์ของธรรมคือการบันลือสีหนาท คือการแสดงธรรม! เอวัง